

Norske kvinner og menn, venner av Norge,

Det er en stor ære og glede for meg å holde 17.mai-tale her i Ebl es Saqi- et lite stykke Norge i Libanon. Det rår en gjensidig begeistring mellom folket i Ebl es Saqi og nordmenn som har tjenestegjort her og blitt møtt med en utrolig gjestfrihet og varme. Mange og dype er de vennskapsbånd som er knyttet mellom nordmenn og libanesere med utgangspunkt i Ebl es Saqi. Vi minnes også de nordmenn som ga sine liv i fredens tjeneste i Libanon.

Likhetstrekkene mellom Libanon og Norge er flere: Vi er unge som selvstendige stater, i landskap preget av fjell og hav og folk med utferdstrang. Forskjellene er også mange: Norge er et land som lever i fred med sine naboer i en fredelig del av verden, Libanon ligger utsatt til i en urolig del av verden. Og vi blir ofte minnet om hvor skjør freden kan være: I fjor ble selveste 17.mai-feiringen hardt rammet pga kamper.

Norge er et økonomisk rikt land. Libanon strever etter årtier med kriger og konflikt.

Men vi har det felles at vi bor på samme klode, vi har sammen et ansvar for å ta vare på denne vår sårbare jord.

Vi skal ikke langt tilbake i norsk historie for å finne det fattige Norge. Vi var ingen rik nasjon ved uavhengigheten i 1905. Det har vært mye nøysomhet, samarbeid og enighet om felles mål og ikke så rent lite flaks som har ført oss dit vi er i dag – som et av verdens rikeste land. Vår egen utvikling forteller oss at vi har noe å dele med andre- både erfaring og rikdom. For oss nordmenn, enten vi oppholder oss i Norge eller utlandet, er det viktig ikke å la selvforherligelsen og selvgodheten ta overhånd: Det er en plikt å være seg selv, men å være seg selv nok – som Dovregubben uttrykte det – fører ingen steder hen.

La oss alle som er samlet her i Ebl es Saqi i dag glede oss over den norske nasjonaldagen, det varme vennskapet mellom Norge og Libanon, med Ebl es Saqi i en særstilling, og en fredelig utvikling i Libanon.

Jeg velger å avslutte med et dikt av Inger Hagerup. Hun skrev det til 50-årsjubileet i 1955 for uavhengigheten fra Sverige i 1905, men innholdet er aktuelt også i dag, ikke bare for Norge og nordmenn, men også for land og folk i det området vi befinner oss i i dag.

EN SANG OM LANDET

Vi ble et folk med ensomhet i sinnet,
fordi vi levde i et ensomt land,
der svarte fjellet lukket synet inne
og stengte bygd fra bygd og mann fra mann

I fjellets skygge lå den magre bøen
og åkeren – som kanskje gav oss brød.
Men under våre fedres blodslit lød
de tunge, sterke åndedrag fra sjøen.

Slik tok vår skjebne form av disse fjell
som stengte lengerselen på alle fronter.
Men sjøen gav et løfte likevel
om åpent hav og frie horisonter.

Det ble de dype bølgeslag som går
i evig rytme gjennom Norges saga.
En underkastelse: Det er så laga.
En trass: Vår fremtid skal engang bli vår.

Vår vei var ikke alltid like klar.
Hvor fins det folk som gjennomskuer tiden?
Men tiden kommer ofte selv med svar
til menneskene som vil leve i den.

Det gjelder ikke lenger kjøp og salg
når man skal velge: ufri eller fri.
Søvngjengeraktig sikkert ble vårt valg
bestandig dette: Vi vil være vi.

Vi bandt vår skjebne til et annet rike
som hadde sine sterke drag.
To folk – forskjellige og altfor like,
blir bare venner når de skiller lag.

Vi skilte lag. Og siden ble vi venner.
Vi strekker hånden ut i dag mot øst
og føler at vi stadig bedre kjenner
hverandres ansiktsdrag, hverandres røst.

Den store fellesreisen er vi med på.
Og alle folkeslag er med om bord.
I dag kan ingen stå i land og se på.
Hvor seiler du av sted, vår lille jord?

Vi duver farlig over bølgekammen.
Men skal vi komme frelst til neste havn,
da må vi seile ensomme og sammen
i menneskenes vennskaps dyre navn.

Og helt til slutt: La oss rope et rungende hurra for 17.mai og landet vårt.